

niki so povsod veliko zlo, za verske in narodne stvari. Vsi katoliški listi obsojajo žaljivo ravnanje župnikovo nasproti slovenskemu ljudstvu.

Volf in Girstmajer si iščeta novih volilnih okrajev. Da Volf ne prodre v svojem dosedanem okraju trutnovskem na Českem, to je gotovo, kajti trezni volilci kričača ne marajo več. Zato Volf sedaj hodi po olomuškem okraju ter išče volilcev. Istotako se godi našemu Girstmajerju. Lipniški volilci ga ne marajo več, ker kot poslanec nič ne velja. Na njegovo mesto bo prišel skoro gotovo baron Rokitsansky, ki si je že v državni zbornici ogledal prostor, na katerem sedi sedaj Girstmajer. Dolgost tvoje slave je kratka, o Girstmajer!

Ogerski državni zbor je prekinil do 8. oktobra svoje delovanje. Katoliška ljudska stranka se je v preteklem zasedanju parkrat krepko potegnila za katoliško ime in čast, na pr. ko so židovski dijaki na vseučilišču odstranili z ogerskih kron križe in ko je Banfy grdo sumničil katolike.

Italijansko ministerstvo je podalo ostavko. Pri volitvi predsednika za novoizvoljeni državni zbor je sprevidelo, da nima velike večine. Zato je rajši vrglo puško v koruzo in dalo ostavko.

Nemiri na Kitajskem se z vsakim dnem množe. Najresnejši je sedaj položaj v okolici Pekinga in v njem samem in v minulih dveh dneh so došle v Evropo vsakovrstne vznemirljive vesti, ki pa dosedaj uradno še niso potrjene. Govori se, da so Bokserji napadli in zažgali poslaniški oddelek v Pekingju ter uničili poslopja. Potrjena ta vest še ni, a kdor ve, kake razmere vladajo v Pekingju in da javnost prav malo ali nič ne more izvedeti o dogodkih iz poslaniških virov, se pač lahko pripisuje prvotni vesti primeroma toliko verjetnosti, kakor poznejšim polovičarskim olepšavam. Bokserjem se je v novejšem času pridružilo tudi 10.000 kitajskih vojakov, toraj večina izvežbane kitajske vojne moči, in je torej resnost položaja prav lahko umljiva. Nasprotno se pa prav nič ne čuje o kakem nastopu evropskih močij. Poročila naznanjajo same odhode in dohode posamnih oddelkov, sicer pa Evropejci ne store nikakega koraka. Ako se v tem oziru kmalu ne obrne na bolje, bo vsa evropska pomoč za naseljence brezpomembna.

V Južni Afriki se nadaljujejo praske med Angleži in Buri. V sredo se je bojeval Roberts do noči z Botho. Buri so prizadeli angleškimi četami mnogo izgub. Naposled so se umaknili proti vshodu. 15 angleških milj od Pretorije pri Erostenfabriken so 13. t. m. Buri naklestili Angleže. Tudi pet milj dalje se je Angležem slaba godila. Na ozemlju Oranje države so Buri Angležem vjeli troje bataljonov. Pri Vredfertu sta se Methuen in Kitschener združila s 35.000 možmi in še-le potem sta premagala — 6000 Burov. Angleški general Buller je naznanil, da je dobil v pest mesto Wakkerstrom in okolico. Hunter pa javlja, da se mu je udal Klersdorp. »Zmagoslavni« Angleži bodo imeli pač še bridke ure, predno vse Bure dobe v pest.

Dopisi.

Iz Št. Vida pri Ptujju. Pri nas se je našel nedavno nov trgovec, gsp. D. Tompah, po rodu in mišljenju Slovenec, in vseskozi mož poštenjak. Kaj čuda, da radi k njemu zahajamo kupovat in da se duri njegove prodajalnice zavrtijo že 10krat, preden se pri starem našem kramarju komaj jedenkrat odprejo. Umevno je, da ta konkurenca našemu stricu Šostariču prav nič ne ugaja. Že vsled tega in ker si je v sosedni fari narod omislil kmetijsko društvo s prodajalnico, zavrela je Šostariču njegova nemška kri s tako silo po žilah, da je segel po najzanesljivšem sredstvu, da si pomaga iz zadrege, ter si kmete zopet priveže na svoj kupčijski žep. In kaj vendar

mislite, katero je to sredstvo? Šostarič si je nakupil več iztisov neke pripovedi, katero je spisal »Nevesekdo« in ki se glasi: »Izgubljeni Bog«. Ta umotvor človeške hudobije prodaja in širi sedaj Šostarič siloma med nas kmete, da se baje iz tega opisa podučimo, kako nevarno je vsako društvo za nas. Toda mi se iz te knjižice učimo v resnici celo kaj drugega, namreč to, da je moralo biti ono človeče, ki jo je spisal, satansko hudobno in spačeno in da tudi tisti, ki to knjižico ljudstvu prodajajo, ne morejo biti naši prijatelji. Zato pa, počasi gsp. Šostarič! S pripovedmi nas ne boste spreobrili in za se pridobili, in že celo s takimi ne. Ako piše Nevesekdo resnico, zakaj se ne podpiše s pravim svojim imenom? Kaj pravite k temu gospod Šostarič? Da pa izveste našo sodbo o tej zlobni knjižuri, povedati vam hočem, kaj je zapisal nek vrli mož naše vrste in našega mišljenja na zadnji listič te knjižice: »Vsak, kdor kupi to knjižico, je neumen; tako sem bil tudi jaz, da sem ubogal Šostariča«. Vam, gospod Šostarič pa še enkrat povemo, da nas tudi na ta način ne boste pridobili za-se. Mi bomo zahajali odslej k vernemu in narodnemu trgovcu g. Tompahu.

Vaš prijatelj.

Sv. Barbara pri Mariboru. (Politični shod.) Veličastno se je obnesel shod političnega društva za Sv. Lenart in okraj pri Sv. Barbari dne 17. t. m. V veliki množini zbrano ljudstvo je pazno poslušalo govornike. Državni in deželni poslanec ter odbornik Robič je poročal o svojem delovanju v državnem in deželnem zboru. Državni zbor ničesar ni storil, ker so Nemci do letos v njem razbijali in ropotali, ker se jim je majala njih nadvlada. S pomočjo našega namestnika grofa Claryja se je posrečilo Nemcem, da so se vzele zopet Čehom dane jim jezikovne pravice. Zdaj so se Čehi začeli boriti za svoje pravice in tej borbi so bila posvečena letošnja zasedanja državnega zbora. Ker so slovenski poslanci za pravico, zato so stali v državnem zboru ob strani Čehov. Sedaj je državni zbor zaključen, in ne vemo, ali se še letos odpre ali pa se razpusti. Slovenci moramo vsak čas biti pripravljeni na volitve. Iz deželnega zbora so letos Slovenci izstopili, ker Nemci niso hoteli upoštevati zahtev spodnještajarskih Slovencev in so zraven delali še na to, da spodnještajarsko ljudstvo prosvetno in gospodarsko propade. Slovenskim dijakom niso hoteli dajati štipendij, ampak nemškimi, četudi so njih stariši bogati. Brezobrestna posojila so se dajala mestnim gospodom, ki imajo premoženja okoli 60.000 goldinarjev. Za bodočnost so izdali ukaz, da se naj pri razdelitvi brezobrestnih posojil posebno gleda na uboge (1) mestjane. In o tem, kdo je ubog, sodili bodo mestjani sami. To je nemška skrb za kmeta. Slovenski poslanci so ugovarjali, svarili, naj se s Slovenci postopa pravično, zaman je vse bilo, Nemci so se jim le smejali. Zato so slovenski poslanci izstopili in sedaj se bo začela borba, da se ločimo od Gradca. Zborovalci so navdušeno pritrjevali besedam govornikovim ter se enoglasno izrekli, da odobrujejo izstop slovenskih poslancev in da jim popolnoma zaupajo ter kličejo: »Proč od Gradca.« Drugi govornik je razkladal gospodarske razmere na Spodnjem Štajarskem ter toplo priporočal združno organizacijo. Tretji govornik, podpredsednik društva gosp. Muršič je v vznesenih besedah slavil spomin Slomšekov. Z iskreno navdušenostjo je opisoval Slomškovo rodoljubno in domoljubno srce. Vnemal je navzoče, naj posnemajo Slomška, naj se ne izneverijo svojemu rodu in jeziku, ampak naj mu delajo čast. Govornikove besede so segale ljudstvu globoko v srce in Bog daj, da bi si jih navzoči trajno ohranili in se vedno ravnali po njih. Po shodu je bila prosta zabava. Ta shod je zopet nov list za lavorikov venec, ki si ga zaslužuje šentlenartsko politično društvo s svojim delavnim odborom za probujo in omiko slovenskega naroda!

Ptuj. (Zopet Bismarkova ulica.) Vse, kar je prav, a kar je preveč, še s kruhom ni dobro. Ker Bismarkovi čestilci v svojih mošnjicah že nekoliko čutijo slabe posledice svoje norosti, skušajo si na vse mogoče načine pomagati. Kjer drugače ne gre, naj pomaga laž. »Kaj pa imate Slovenci zoper našo Bismarkovo ulico?« vpraša nedavno trgovec ptujski okoličana kmeta. Preden zasliši odgovor, nadaljuje pruski čestilec v eni sapi: »Ali ni Bismark velik mož? Kaj pa je hudoga storil? Pač pa toliko dobrega, da so mu sam papež iz Rima poslali zlati križec na prsa. In ta hudobni »Slov. Gospodar« vedno šunta zoper našo ulico. Moža, katerega sam papež počastijo, mora vendar vsak kristjan tudi častiti, zato pa smo ga slavili tudi mi, in krstili ulico po njem.«

Ves zdvojen gre kmetič domov. Pohleven, kakor sploh Slovenci, se ni upal ugovarjati, a peklo ga je, peklo, in ni imel miru, dokler ni zvedenega prijatelja povprašal. Ta ga kmalu potolaži, rekoč: »Ljubi moj! Enega se drži. »Slov. Gosp.« vedno resnico govori, kar on reče, to je resnica. Kar pa zadeva Bismarka, zapomni si sledeče: Bismark je bil po veri zagrizen Luteran. Sovražil je katoliško cerkev tako, da je prepovedal božjo službo, krščansko poučevanje, iztirjal redovnike in uničil samostane. Ako je bil vkljub zapovedi zasačen duhovnik, ki je umirajočemu nesel sv. Popotnico, bil je v verige vkovan in v ječo vržen. Bismark je povzročil grozni boj zoper katoličane, ki se imenuje kulturni boj in je bil pred 20 leti. Sto in sto pobožnih duhovnov in škofov je tedaj vzdihovalo po ječah, sto in sto vernih mož bilo pregnanih iz domovine. Slavno znanega poljskega škofa Ledohovskega so tudi pahnili čez mejo, bežal je k sv. Očetu v Rim in tam postal kardinal v dokaz, da je svet mož. Zdaj pa sodi sam, ljubi prijatelj, ali bodo v zahvalo za take čine pošiljali sam rimski papež križec Bismarku? To jo je pa debelo zlagal ter s pobožnimi besedami in lažmi hotel premotiti vernega Slovenca ta preklicani Bismarkovec. — Ali hočeš znati še več?! No, poslušaj: Bismark je imel tako vest, kakor jo imajo tigri in hijene. Rekel je brez sramú: Kdor ima moč, tisti ima pravico. Zato pa se Nemci tako šopirijo, rekoč: mi imamo moč — zato pa imamo tudi pravico, vsi drugi narodi nimajo pravice — naj so še tako blagi, nadarjeni, zvesti. Delajo naj, davke plačujejo naj, kri prelivajo naj — a pravica je vsa nemška, ker Nemci so močni. — Ali je to krščansko? Vprašam te zopet, bodo li rimski papež takemu možu dali križec na prsa? — Bismark je črtil slovane. Ni še več nego okoli deset let, kar je povzročil, da so iz Prusije začeli odganjati črez mejo vse Ruse. Naj si je kdo prišel tudi ob kruh, kaj to Bismarku mar? In ko je umrl, zapustil je milijone premoženja, a niti svojega zvestega sluga ni oskrbel do smrti. Majhno svotico mu je zapisal — ako bi se ga nemški cesar potem ne usmilil in mu službe ne priskrbel, moral bi na stare dni še stradati. Bismark je bil mož brez srca, brez blagega čuta, brez pravicoljubja. Bil je prava pravcata samoljubnost od pete do temena. Le poglej si njegovo podobo — saj pri nemški bukvarni jo vidiš čisto izpostavljeno. Na licu mu bereš, kakšnega srca je ta bog Germanov. Vsak pošten, pravičen, slovenski kmet mi je ljubši od njega. — »Torej hvala, prijatelj, drugokrat pa se bom že vrlo postavil Ptujčanom, če se bodo izgovarjali zaradi Bismarkove ulice, v katero pač ne grem nikoli več, če tudi 5 minut zamudim, ko grem okoli po drugi poti.«

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Shod državno- in deželnozborskih volilcev bode dne 24. t. m. ob 3. uri popoldne v Cirkovcah v hiši župana Antona